

Nn Πα Nn Πα

Α κου σε τα α κα ριο φυ λια

Nn Πα

ει δ'αρ μα τω ω λους

Nn Πα Nn Πα

πε ρα σε πο ο λε μους μπο ρε ες

Nn Πα

μπο ρες κε ραυ νους

Nn Πα Nn Πα

Μα βα σταει σα αν πα λη κα ρι

Nn Πα

ο σο κι αν γε ερ να

Nn Πα Nn Πα

κι αγ ναν τε ευ ει πε ρα ως πε ε ρα

Nn Πα

πε ρα τα βου να

Ένας πεῦκος μέσ στόν κάμπο
γέρασε ό φτωχός.
Στέκει εκεί πρωϊ καί βράδυ,
βράδυ μοναχός.

Έχασε μεγάλους κλώνους,
έμαθε πολλά.
Ζει διακόσια τόσα χρόνια,
χρόνια στοργυλά.

Άκουσε τά καριοφύλια,
είδε άρματωλούς,
πέρασε πολέμους, μπόρες,
μπόρες, κεραυνούς.

Μά βαστάει σάν παληκάρι,
όσο κι αν γερνᾶ,
κι άγναντεύει πέρα ως πέρα,
πέρα τά βουνά.